

EL BALL PER A TOTHOM DE COMEDIANTS

«En principi la nostra «Festa ballable» es podria explicar com: un viatge a través de la música ballable, les cançons més conegudes i boniques pel nostre gust, tot dins d'un aire màgic envoltant. Apareixen personatges que van enllaçant. L'aire que es vol donar es aquell de les festes de carrer, dels «sants de barri» adornant amb banderetes, fanalets, guirnaltes i paredetes de diverses coses: Regals sorpresa, begudes exòtiques, fruita del temps, flors i fanalets, etc...»

Així defineix Comediants la seva Verbena-espectacle. Fa una estona queestic a la sala i encara no he vist a ningú que segués parsimoniós. Tot és moviment d'aquí cap allà. Falten dues hores per començar la Verbena i ja quasibe es tot llest. A la fi seuen i es decideixen afamats a menjar uns entrepanes de pernil. Parlem amb ells:

— Lo del'homenatge a la Glòria Rognoni...

— De principi es una circumstància en funció d'aquest cicle de teatre. Tant els organitzadors com la cultura en general de Granollers, tenen un lligam important amb la Glòria. Aleshores ens ho van dir a nosaltres, vàrem parlar amb ella, i hi va estar d'acord, encara que no l'hi agraden aquestes coses.

— Hi havia lligams entre vosaltres i la Glòria?

— I tant! Fa vuit anys que la coneixem. De quan treballàvem al «Centre d'Estudis d'Expressió».

— La vostra actuació a la Porxada va ésser motiu de polèmica.

— Aquest senyor es va equivocar amb lo de la foto. La foto es molt maca i de merda no n'hi ha gens.

— Heu tingut molts problemes d'aquest tipus?

— Si, a tot arreu et pasen coses com aquesta.

Pero a nivell general podem dir que es tracta de casos aïllats. De quatre-centes representacions, mes o menys, que hem fet amb el «Catacroc», ens ha passat set o vuit vegades. Això sí, som uns enemics totals de les dones de neteja. «Tanto papele, tanto papele». Es una disputa a nivell caxondo que s'acaba aquí. Així a nivell fort, ja et dic, sis o set vegades.

— Com va començar el grup?

— Al 70-71 va començar l'història. Uns quants vàrem anar a estudiar al «Centre d'Estudis d'Expressió» (ho portava en Boadella, en Pep Muntanyes, l'Aurèlia, en Codina...). Després de dos cursos, la cosa va decaure ens vàrem ajuntar uns quants que teniem al cap una mateixa manera de fer. Tots treballàvem en alguna cosa i ens veiem per estudiar de quina manera podiem trencar amb el «teatro del cuello duro».

Hi havia problemes econòmics. Ens trobàvem des de quarts de set del vespre fins que els veïns es queixaven perque feiem massa soroll. Va sortir el «Nom plus plis» i el grup comença a funcionar.

L'història forta de Comediants comença quan es planteja de fer el «Catacroc» per adults. Això, juntament amb anar a Canet a viure junts. Hi ha gent que salta, gent que entra nova...

— El dia 16 a la Villarroel amb el «Plou i fa sol».

— Del 16 al 9.

— Un pas endavant...

— Es una qüestió de proces. Si comences a jugar amb els grans, després penses amb els nanos, arribas a que el mateix llenguatge és vàlid pera adults. La confrontació d'aquestes dues coses et fa anar a una sola cosa que sigui pera tothom: això és el «Plou i fa sol». No sabem si es un pas endavant o enrera, o cap amunt o cap avall.

Així com al «Catacroc» es movia l'estruc-

tura infantil per traslladarla a la d'adult. «Plou i fa sol» no varia per a res, lo que varia son les reaccions de públic i actors.

— Com assageu?

— Normalment és a partir d'improvitzacions. Més que assajar és seguir un procés. Treure una sèrie de coses que portes dins. T'interessa un tema i el treballes, una improvització et porta a d'altres...

— A Mallorca vàreu tenir una acciden-

greu.

— Sí, vàrem quedar penjats física y econòmicament. A part d'això lo de l'Angelete, que estant dos mesos hospitalitzada. Ens deien que «paràlisi facial», que «tiempo», i que poc a poc, i a tot això tenia el pòmul dos dies enfonsat i la cama feta una merda (L'Angelete encara porta una cama penjada). Després se'm va mantenir-la a base de calmants la portem a un metge d'aquí i ens diu: «On vas, fins ara no venis? Tens el pòmul trencat». Es va haver de tornar a treballar la mandíbula, a fotre el pòmul bé... Val més que no en parlem.

— Heu tingut subvencions per part de l'administració?

— Tenim una subvenció concedida arrel de lo de l'accident però que encara no he cobrat. A part d'això no.

— L'Assemblea d'Actors i Directors...

«l'Assemblea de Treballadors del Teatre».

— En aquests moments pertanyem a l'Assemblea de Treballadors del Teatre si és que alguna es pot pertànyer. En el moment de l'escisió estàvem més d'acord amb l'Assemblea de Treballadors. Sempre, un trencament de principi et porta a un replantejament de funció que té allò i et porta també a un propi equilibri, sempre que les dues coses comencin a caminar. Lo vàlid seria que hi hagués una Assemblea i prou, però és millor que els temps hi porti.

— Les llibertats democràtiques?

— Segur!! En el moment de la escisió no hi havia ningú que tingués una visió prou clara del que passava. Teatralment, avui no hi ha ningú que s'aclari en qüestions de funcionament. Això és deus a la manca d'informació que hem patit durant aquest 40 anys.

I Comediants comença a fer música. La gent, que omple de gom a gom «Cala Silba» balla frenèticament meravellada. Acció més acció. Tots ens oblidem de tot.

A la mitja part presents i flors a la Glòria Rognoni, molts aplaudiments, alguna llor grima emocionada i Referèndum abstenció.

I tornem-hi ara toca el ball del ram, el fanalet, la pel·lícula, serpentina i les maravelloses bogeries de Comediants.

«La nostra Verbena està dedicada a tot aquell que vol passar-se una nit distreta i plena de festa, sense buscar res mes que barrejar-se amb la gent i riure i conèixer-se un xic més en acabar».

«I des de aquell dia ens vàrem conèixer, ens vàrem enamorar, ens vàrem casar i vàrem tenir tres fills. Gràcies Comediants!!!»

Suposo que ara Comediants no haurà molestat a cap veí. Malgrat tot hem tornat a trobar un espai de llibertat.

PEP MODOL

BESTIAS DE MAR

Con la sala plena, cançons acaloradas, diapositives playeras y media hora de retraso comenzó «Bestias de mar» en el Casal Parroquial de Corró d'avall. La obra es de Edward Albee (recuerden «La historia del zoo»), la traducción de Terenci Moix. El montaje corrio a cargo del grupo A-71.

Un matrimonio típico discute sobre las chorradas cotidianas que envuelven a la familia «normal» pequeño burguesa, aborto irreparable de las sociedades industriales. Carlos es un señor bajito con cara de «sacacuentas». Queta, una mujer ridícula y cansada que imagina un cambio de vida. Marido, mujer, palabra y un ingenioso entoldado componen todos los elementos de la primera parte. En la segunda, unas «bestias marinas», surgidas de la profundidad de los océanos, vienen a sumarse al coloquio. Y hete aquí que los mencionados bichos marinos poseen un hastio similar al de queta, Carles y muchos más, y más, y más y muchos más. Todo ello adornado convenientemente con un diálogo psico-filosófico de lo más «charmante», y ahí queda eso.

Un gran texto, si señor. Una magnífica actuación, de acuerdo. Un espectáculo aburrido (bostecé por lo menos en cuatro ocasiones). El ambiente cuenta poco, muy poco. La obra podría ser filmada y ya está, quedarse en el celuloide como pieza de museo que hay que conservar. Creo que esta es una de las cosas que no deben caracterizar a un espectáculo teatral.

Es preciso añadir que A-71 es un grupo de ejecución casi perfecta. La voz, el gesto y la expresión están cuidados hasta el último detalle. No es nada fácil interpretar como lo hace

El «5º Cicle de Teatre de Granollers» esta resultando interesante y positivo, culturalmente positivo. Al finalizar el ciclo les prometo traer hasta estas páginas a los del T.A.C. Ojalá el «Cicle» consiga llegar a ser centenario y usted que lo vea.